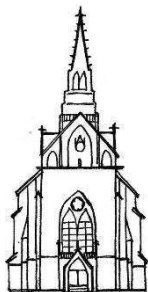

SETKÁVÁNÍ

Brněnský evangelický měsíčník / 2016

9

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453, 542 210 332
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Jiří Gruber a Jana Hofmanová, faráři
seniorátní kazatelé: Jiří Šimsa a Jaroslav Vítek
kurátor: Václav Matoulek, past. pracovnice: Marie Melicharová

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangelnet.cz>
kazatelé: Martin Horák a Alexandra Jacobea, faráři
kurátor: Jaroslav Kučera, past. pracovnice: Milena Hauserová

Farní sbor ČCE v Brně - Husovicích

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://www.ccehusovice.cz>
kazatel: Štěpán Hájek, farář
kurátor: Vladimír Zikmund

Farní sbor ČCE v Brně - Židenicích

Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8, tel: 530 324 052
email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangelnet.cz>
kazatelka: Radmila Včelná, faráčka
kurátor: Miroslav Maňák

Diakonie ČCE - středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Jan Soběslavský

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO

Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Hana Svobodová

Setkávání - brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2016 (XVIII).

Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktori: Jiří Gruber, Martin Horák. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 15 Kč. Roční předplatné 150 Kč, sponzorské 200 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. Vychází 10x ročně.

ÚVODNÍK

Milé čtenářky, milí čtenáři,

ve chvíli, kdy čtete tento úvodník, je už po krajských volbách. Možná je už dokonce domluvena koalice, která bude našemu kraji v příštím období vládnout.

Mnoho našich spoluobčanů je přesvědčeno o tom, že politika je svinstvo, politikům jde pouze o jejich zájmy, o to nahrabat si. Často se pak nechají strhnout novým politickým „mesiášem“, který vystupuje z pozice dosud „neumazaného“, který dá věci do pořádku a naivně se pak diví, že tomu tak po volbách není.

Základní princip vládnutí v demokratické společnosti je zdánlivě jednoduchý. Po volbách je nutné sestavit většinovou koalici a domluvit se na prioritách vládnutí. To však kupodivu nefunguje tak, že své partnery přesvědčíte o tom, že máte pravdu, že vaše vidění světa a životní přesvědčení je to jediné správné.

Spíše se koalice skládá a děje prostřednictvím kompromisů a obchodu: vy odmítnete privatizaci veřejných nemocnic a my jsme díky tomu ochotni podpořit dotace na určité sportovní akce, přestože si o nich myslíme své. Kde jsou při tom naše ideály? Kde je hranice, jak ideály úplně neztratit? Jak spletné a tenké jsou tyto domluvy? Kolik se v nich děje podrazů? Kolik je v nich osobních zájmů?

Má společnost pro své řízení lepší řešení? V ideálním světě snad (viz např. Platónovy úvahy o vládě filosofů), v tom našem každodenně reálně žitém jenom těžko. Slovy Winstona Churchilla: „V tomto hříšném a žalostném světě se zkoušely a budou zkoušet mnohé způsoby vlády. Nikdo nepředstírá, že demokracie je dokonalá nebo samospasitelná. Říká se dokonce, že demokracie je nejhorší způsob vlády, s výjimkou všech ostatních způsobů, které jsme vyzkoušeli.“

Stejně tak se například u soudu jedná určitými danými postupy, které někdy nevedou ke spravedlnosti. V našem nevykoupeném světě není možno dosáhnout ideální spravedlnosti, ale toliko stanovit pravidla pro přiblížení se k ní. A to s ohledem na zkušenost, že pouze takto nebudeme páchat mnohem větší nespravedlnosti.

Česká televize od září vysílá dánský seriál „Vláda“, který vzbudil celosvětovou pozornost, a který myslím některé problematické situace spojené s demokratickým způsobem vládnutí poměrně pěkně popisuje a dává k zamyšlení.

Ze své pozice ředitele brněnského střediska Diakonie jsem nucen pravidelně se s politiky setkávat, jednat a obhajovat vyšší dotačních prostředků, které spolufinancují provoz sociálních služeb. Proto jsem někdy politikům poměrně nablízku a vnímám, že mnohé věci nejsou tak jednoduché, jak se mediálně prezentují a jeví.

Jsem rád za všechny, kteří se do zápasu o dobrou správu věcí veřejných pustili. Těm, kdo tak činí se svými ideály, přeji, aby se nenechali odradit některými politickými zákonitostmi. My „nepolitici“ se pak můžeme modlit ve smyslu apoštoloxy výzvy: „Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby,

modlitby, přímlyvy, díkůvzdání za všechny lidi, za vládce a za všechny, kteří mají v rukou moc, abychom mohli žít tichým a klidným životem v opravdové zbožnosti a vážnosti.“ (1 Tim 2,1-2)

Jan Soběslavský

BYLO

Nové farářky ČCE v Brně

Ve sborech Brno - Židenice a Brno I začaly v září svou práci nové farářky, Radka Včelná a Jana Hofmanová. V uplynulých dnech byly uvedeny do služby. Ke zprávám o instalačních shromážděních připojujeme krátké úseky z kázání sester farářek. Fotografie poskytl Benjamin Skála.

25. září 2016 Brno - Židenice

25. září 2016 se i přes překážky již potřetí rozkopané Jílkovy ulice zcela zaplnil židenický kostel. Stalo se tak při slavnosti instalace naší nové farářky Radky Včelné. Kromě účastníků z našeho sboru přijela i řada kazatelů z okolí a početná skupina farníků z předchozího působistiště sestry farářky v Jasenné. Děkujeme jim za výborné koláče, kterými obohatili neméně hojné pohoštění připravené ochotnými sestrami z našeho sboru.

Sestru farářku uvedl do služby bratr senior Jiří Gruber. V promluvě poznamenal, že vanutí ducha víry může ovlivnit rozhořívání plamínků dohořívajícího ohně po přiložení nového paliva na nepředvídatelných místech, a z toho pramení naděje pastýřské práce. Byli jsme též jako sbor instalujícím seniorem dotázáni, zda hodláme novou farářku v její práci ve sboru podporovat. S rychlou odpovědí jsme neměli problém, teď jen abychom vzali vážně, co to znamená v praxi.

Průběh shromáždění byl příjemně doplňován písněmi v podání židenického ChraPoTu. Zpívají opravdu pěkně a na jejich tvářích je vidět, jak je to baví. Přátelské přijetí do společenství kolegů duchovních z brněnského seniorátu vyjádřil pozdravem konsenior Filip Keller a po něm stvrdili přítomní faráři i farářky podáním ruky. Členové staršovstva židenického sboru učinili totéž a navíc na znamení svých sympatií vtiskli své nové sestře farářce do ruky každý jednu rudou růži.

Růže zbyly i na další oslavenkyni tohoto odpoledne, a tou byla sestra Lenka Nováková. Ta na základě dokončeného studia byla oficiálně jmenovaná katechetkou pro práci s dětmi, což již aktivně vykonává delší dobu.

Na závěr instalačního shromáždění zazněly i další pozdravy, mimo jiné od kurátora ze sboru v Jasenné a farářky Štěpánkové z CČH ze Židenic.

Po skončení shromáždění přijali přítomní pozvání k neformálním rozhovorům a pohoštění, které se díky slunnému počasí konalo v sálku i na farské zahradě. Myslím, že mohu vyjádřit i za ostatní, že přejeme sestře farářce pevné zdraví, Boží ochranu i inspiraci, jak moudře vést náš sbor, aby to přineslo Boží požehnání. Snad i my ostatní členové sboru nezklameme její očekávání.

Jana Slámová

Z kázání farářky Radmily Včelné

Tak jako tělo je jedno, ale má mnoho údů, a jako všechny údy těla jsou jedno tělo, ač je jich mnoho, tak je to i s Kristem ... Vy jste tělo Kristovo, a každý z vás je jedním z jeho údů.

1K 12,12-27

... Ucho, ruka, noha, oko, dokonce snad i kuří oko patří do jednoho těla Kristova. Protože, píše apoštol, Bůh dal tělu údy, a každému z nich určil úkol, jak sám chtěl.

Není nikdo, o kom bychom mohli říct, že ho nepotřebujeme. I ten sebenepatrnější orgán v těle Kristově má svou funkci a své místo. Na svém vlastním těle nám přece taky záleží a dost neradi bychom se vzdávali být třeba jen malíčku na levé noze. V těle i v církvi jsou údy s chronickými obtížemi i údy chronicky obtížné - a všechny patří k našemu tělu.

V těle i v církvi mají své místo údy významné i méně čestné, kterým dokonce prokazujeme zvláštní čest. A neslušné slušněji zahalujeme, jak to naše slušné údy nepotřebují, píše apoštol a člověka by skoro lákalo nějak to exegetovat, když tu vidí sebe a kolegy zahalené v talárech.

Raději řeknu, že je ohromně osvobodivé vědět, že v církvi nejsme proto, abychom se jeden s druhým srovnávali, ale abychom u těch druhých hledali a rozpoznávali, v čem je jejich dar od Pána Boha a v čem může být jejich přínos

a obohacení pro společné tělo i pro nás. A abychom ta obdarování hledali také u sebe a dokázali vnímat i přijmout, kde a jak můžeme sloužit druhým.

Protože o kousek výš, než co jsme dnes četli, stojí, že každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu. Každému. A zvláštní. Jedinečný. A tak v církvi není třeba jednotlivé údy ani transplantovat ani se snažit je naklonovat.

Je skvělé vidět, jak pořád a stále znovu působí v církvi jeden a týž Duch, který uděluje každému zvláštní dar, jak sám chce. A pro mě je skvělé hned od začátku vidět, kolik těch darů uděluje právě v Židenicích. Kolik je tu lidí s nejružnějšími obdarováními, kteří na sebe ochotně berou nejružnější službu. Jsem ráda, že tu dnes neinstalujeme jenom farářku, ale povoláváme také Lenku do služby katechetky, protože to dělá už teď a moc dobře.

Je radost a čest k takovému tělu patřit.

9. října 2016 Brno I

Kurátor sboru ČCE Brno I Václav Matoulek připomněl shromážděným v Komenského kostele jména farářek a farářů, kteří tam od vzniku sboru v Brně I působili. Převážnou většinou tam byli přítomni. Jana Hofmanová je nyní pátá v pořadí. A všichni zúčastnění věděli, že dějiny evangelické církve tam, kde nyní působí sbor ČCE v Brně I, i dějiny jejích kazatelů, jsou o dost rozsáhlejší. Avšak právě začátek působení nové, mladé sestry farářky vede od ohlédnutí na minulost k výhledu na to, co smíme a máme jako Kristova církev čekat.

Sestru farářku uvedl do služby bratr náměstek seniora Filip Keller spolu s bratrem seniorátním kurátorem Miroslavem Maňákem. Spolu se staršími sboru ji uvítali zúčastnění kazatelé ze seniorátu a okolí, včetně hostů ze sousedních sborů sesterských církví, hostů z předchozího působiště sestry farářky (sbor ČCE Šumperk) a řady dalších míst. Radostně a nadějně zazněly pozdravy zúčastněných, společný zpěv shromáždění, o radosti usiloval zpívat i pěvecký sbor Cantate Domino v chorálu s instrumentálním doprovodem. Instalační shromáždění mělo svižný průběh, a tak řada účastníků neměla po jeho skončení důvod spěchat. Ještě si povídali, někteří k tomu využili nabídnuté prostory na Zelené faře. Tam řada ochotných spolupracovnic a spolupracovníků ze sboru připravila chutné pohoštění (otevřela se k tomu nově zařízená kuchyně!) a příjemné prostředí.

Jaroslav Vítek

Z kázání farářky Jany Hofmanové

Přicházejte tedy k němu (ke Kristu), kameni živému, jenž od lidí byl zavržen, ale před Bohem je 'vyvolený a vzácný'. I vy buďte živými kameny, z nichž se

staví duchovní dům, abyste byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista. Neboť v Písmu stojí: 'Hle, kladu na Siónu kámen vyvolený, úhelný, vzácný; kdo v něj věří, nebude zahanben.'

1 Pt,3-6

... Tohle už se vznešenou představou chrámu opravdu zamává - když nám někdo řekne, že jsme balvanem, kamenem, kvádrem nebo cihlou. Jak být dobrým, živým kamenem? Jak být pevný - ale přitom ne tvrdý tak, že by nebylo možné tu a tam něco trochu přitesat. Jak mít svou váhu - ale přitom se nestát kamenem úrazu, se kterým nelze hnout, který se spíš jen plete pod nohy a je to trochu k vzteku? A počítáme i s tím, že kámen tu a tam pukne? Třeba se tím odkryje další zajímavá struktura, ale bude se muset umístit jinam, než se zdálo na první pohled...

"Pohled', Mistře, jaké to kameny..." No, jaké? Jsi si jistý, že ses nespletl, že s tímhle materiálem, s námi, se mnou, chceš spojovat svůj dům?

Apoštol k tomu dodá jedním dechem a v jedné větě: to „abyste byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista“. Je to zvláštní spojitost - být kamenem, domem, abychom byli zároveň v tomtéž domě kněžstvem. Jako by to k sobě nějak nutně patřilo. Patřit k tvaru, podobě a struktuře tohoto domu (církve, sboru) je dobré především právě proto, že tak patříme neoddelitelně k tomu vlastnímu provozu, k tomu hlavnímu, co se v domě Božím děje. V talárech i bez nich jsme povoláni být prostředníky Boží milosti, být součástí bohoslužby, evangelia. A apoštol nás nenechává na

pochybách: tak je to Bohu milé - a to ne kvůli naší síle a stáří a moudrosti a pružnosti a kvalitě materiálu - je to služba Bohu milá a smysluplná pro Ježíše Krista.

„Duchovní dům“ a „svaté kněžstvo“ jsou slova, která znějí vznešeně a slavnostně, ale ve skutečnosti je to docela provokativní kontrast. V kontrastu s krásnými klenbami chrámů, v kontrastu s mohutností a jedinečností chrámu jeruzalémského, Kristus počítá s domem z živých (a proto všelijak křehkých) kamenů.

Neboť v Písmu stojí: 'Hle, kladu na Siónu kámen vyvolený, úhelný, vzácný; kdo v něj věří, nebude zahanben.' A tak mám naději, že dům Kristův je všude tam, kde se na tohle spoléháme. Všude tam, kde se slaví bohoslužba, kde se zvěstuje a žije evangelium, bez ohledu na počet farářů a presbyterů, stejně v Červeném i Betlémském kostele, v Újezdu a v modlitebně ve Šternberku a třeba i v kulturním domě (na sjezdu mládeže, v kazatelských stanicích...). A všechnu výšku kleneb a mohutnost všech sloupů nakonec převyšuje, když jsou kameny živé (když někdo přinese květiny, jiný slouží čtením z Písma, další hudbou, a celé shromáždění společně volá „Svatý, svatý, svatý jsi, Hospodine zástupů!“ a koná sbírku, a umí se přiblížit i druhým v jejich jinakosti).

Máme dobrý základ i příklad v Kristu. Dobrý počátek, kámen úhelný a vzácný, už byl v Kristu položen. A tak máme ujištění i povzbuzení, že naše namáhání a stavění a slavení není marné, nýbrž že je pro Krista Bohu vzácné, a že navzdory všelijakému stavebnímu materiálu má nekonečnou záruční dobu. O štědré dotaci ze strany Ducha svatého nepřestávejme společně prosit.

Křesťanská služba v Blahoslavově domě

V neděli 2. října jsme se v Blahoslavově domě sešli k rozhovoru o práci křesťanské služby v našem sboru. V tomto příspěvku v krátkosti shrnujeme návrhy k dalšímu uspořádání této práce, které jsme se rozhodli realizovat.

Dosavadní skupina křesťanské služby se věnovala zejména návštěvám jubilantů nebo osamělých členů sboru, příležitostně pak přípravě pohoštění pro sborové akce nebo balíčků pro děti nebo seniory. Schází se ke své poradě jednou měsíčně.

Vedle ní již v průběhu doby vznikly některé další neformální skupiny dobrovolníků, připravených vypomoci v určité konkrétní situaci. Pod sborovou křesťanskou službu chceme nyní tyto služby a úkoly zařazovat, spolu s některými dalšími. V rámci křesťanské služby tak vznikají nové skupiny dobrovolníků; nebudou se scházet k poradám, informace nebo výzvu k pomoci dostanou přes telefon či mail.

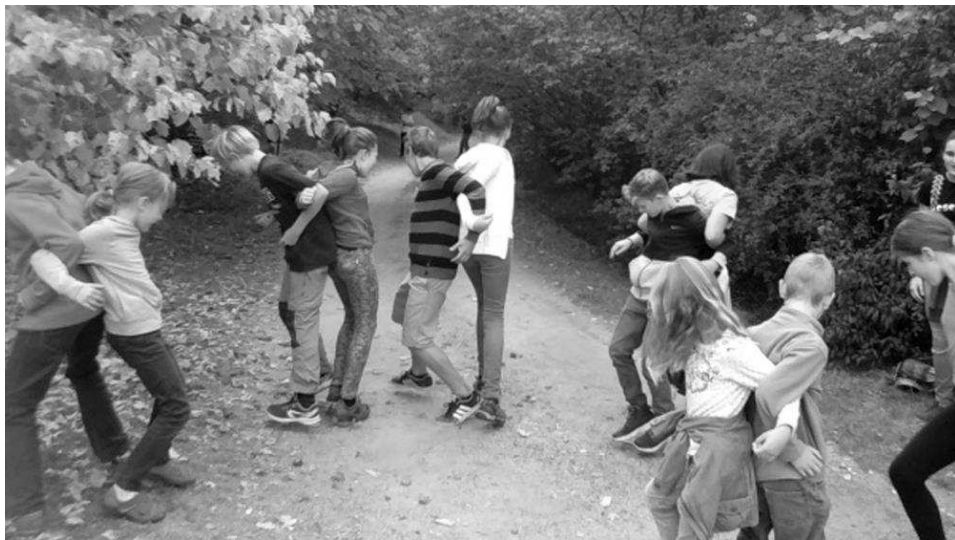
Vedle dosavadní skupiny, nazvané Návštěvy - Narozeniny, tak vzniká Nouzová skupina, je tvořena těmi, kteří budou ochotni příležitostně vypomoci návštěvou v nemocnici, návštěvou nemocného doma, nebo např. doprovodem k lékaři. Do skupiny Svozy se mohou přihlásit ti, kdo budou ochotni pravidelně nebo příležitostně dovézt druhé na bohoslužby, v případě nutnosti i jinam. Skupinu Dobrovolníci tvoří ti, kdo budou chtít pomáhat při přípravě větších setkání či akcí ve sboru (př. Noc kostelů, Šachy). Kafe je skupina členů sboru,

kteří připravují kávu a čaj pro posezení po bohoslužbách a zajišťují pak také uklizení Losova sálu po setkání. Buchty - pomazánky jsou skupinou ochotných upéct domácí pečivo nebo připravit pomazánky jako pohoštění pro sborová setkání, anebo pomoci při přípravě občerstvení na stoly. Skupiny Zahrada a Brigáda představují dva okruhy dobrovolníků, kteří jsou připraveni pomoci v případě brigád na sborové zahradě, anebo jiných manuálních pracích.

Máme za to, že rozdělení konkrétních úkolů otevírá lepší možnost, aby se zájemci o službu ve sboru přihlásili. Závazek přijmout na sebe určitý úkol je také stanoven na dobu jednoho roku; po roce bude každý moci se o službu znovu ucházet anebo neucházet. Rozdělení úkolů na druhé straně umožňuje, abychom se na dobrovolníky v případě potřeby obraceli adresněji. Za rok se pak chceme znovu sejít a zvážit, nakolik toto uspořádání práci křesťanské služby napomohlo.

Martin Horák

Pasování Vřešťanů z Husovic

Hned po kostele jsme vyrazili na cestu a po cestě jsme hráli spoustu her. Tou první byla hra, kde jsme dostali lístečky (každý dva) a nikdo nikomu nesměl říct ANO, NE, JO a podobná slova, ani v cizím jazyce. Když někdo toto vyslovil, musel odevzdat lístek tomu, kdo se ho ptal. Takže když jste někomu řekli, jestli chce 5 korun a on řekl ano, nebo ne, tak Vám odevzdal lístek. Tuto hru vyhrál Vašek na plné čáře. Také jsme běhali se svázanýma nohama a ještě chytali vedoucí, kteří nám měli dát lístky, které odhalí konečnou zprávu pro všechny Vřešťany.

Když jsme po spoustě her došli až k určenému místu, začali jsme kopat, a tentokrát jsme pasovací listiny našli až na třetí pokus. Poté byli pasováni a také zapsáni do listiny noví Vřešťani (děti 6-14 let).

Po pasování jsme výlet zakončili hrou a odebrali jsme se na cestu do kostela, kde jsme dostali výborný guláš a polévku.

Tento výlet se mi líbil a těším se, až půjdeme na další.

David Procházka

BIBLICKÁ ZOOLOGIE

Ryba

I když v Galilejském jezeře žije více než dvacet druhů ryb a mnoho další vodní havěti, bible ryby většinou nerozlišuje a má pro ně v hebrejštině i řečtině jeden výraz DAG, resp. ICHTCHYS. Ryby patřily mezi čtyři druhy živých tvorů a Hospodin je stvořil čtvrtého dne spolu s ptáky.

*Gn 1,20 I řekl Bůh: "Hemžete se vody živočišnou havětí a létavci létejte nad zemí pod nebeskou klenbou!" I stvořil Bůh veliké netvory a **rozmanité druhy všelijakých hbitých živočichů, jimiž se zahemžily vody**, stvořil i rozmanité druhy všelijakých okřídlených létavců. Viděl, že to je dobré. A Bůh jim požehnal: "Plodte a množte se a naplňte vody v mořích."*

*1 Kor 15,39 Není jedno tělo jako druhé, nýbrž jiné tělo mají lidé, jiné zvířata, jiné ptáci, **jiné ryby**.*

Ryby sloužily lidem především jako levná a dostupná potrava. Na rozdíl od rostlin a živočichů se nemusely ryby sázet ani krmit, ale pouze „sklízet“. Z toho, co se vylovilo z moře, řek nebo jezer se ovšem smělo jíst pouze to, co mělo ploutve a šupiny, vše ostatní bylo nečisté.

*Lv 11,9-12 Všechno ve vodách, v mořích a potocích, **co má ploutve a šupiny, smíte jíst**. Z veškeré vodní havěti v mořích a potocích, ze všech živočichů, kteří jsou ve vodách, bude pro vás hodné opovržení všechno, co nemá ploutve ani šupiny.*

Když rybáři vytáhli úlovek na břeh, museli z něho vytřídit ryby vhodné k jídlu a všechno ostatní šlo zpátky do vody. Této praxe si všiml Ježíš a byl to pro něj argument, že je třeba evangeliem nejprve oslovit všechny lidi a teprve potom se ukáže, kdo z nich tuto nabídku přijme.

*Mt 13,47 Království nebeské je jako síť, která se spustí do moře a **zahrne všechno možné**; když je plná, vytáhnou ji na břeh, sednou, a **co je dobré, vybírají do nádob, co je špatné, vyhazují ven**.*

Vzhledem k tomu, že v mořských hlubinách žilo mnoho podivných a velkých živočichů, z nichž měli lidé strach, je důležité biblické poselství, že člověk je pánem nejen toho, co běhá po zemi, ale i všeho, co se skrývá v mořských hlubinách. Nemá se ničeho, co se prohání ve vodě, bát, ani se tomu klanět. Ostatní národy považovaly některé ryby za božstva a chovaly je v chrámech jako posvátné (Egypt). Pro Izrael byly ryby součástí Božího stvoření, které nám bylo dáno k životu. Dokonce i mytická vodní potvora zvaná Livjátán byla odkázána na Boží pomoc a péči.

Gn 1,26 I řekl Bůh: "Učinme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby. Ať lidé panují **nad mořskými rybami** a nad nebeským ptactvem, nad zvířaty a nad celou zemí i nad každým plazem plazícím se po zemi."

Ž 104, 24-26 Jak nesčetná jsou tvá díla, Hospodine! Všechno jsi učinil moudře; země je plná tvých tvorů. Tu je veliké a širé moře: **hemží se v něm nespočetných živočichů maličkých i velkých**, plují po něm lodě. **Vytvořil jsi livjátana, aby v něm dováděl.** A to vše s nadějí vzhlíží k tobě, že jim dáš v pravý čas pokrm.

Ž 8,7 Svěřuješ mu (člověku) vládu nad dílem svých rukou, všechno pod nohy mu kladeš: všechen brav a skot a také polní zvířata a ptactvo nebeské a **mořské ryby, i netvora, který se prohání po mořských stezkách.**

Dt 4,18,15 V den, kdy k vám Hospodin mluvil na Chorébu zprostředku ohně, jste neviděli žádnou podobu; velice se tedy strážte, abyste se nezvrhli a neudělali si tesanou sochu, žádné sochařské zpodobení: ... **jakékoli ryby, která je ve vodách pod zemí**; aby ses nedal svést a neklaněl se a nesloužil tomu, co dal Hospodin, tvůj Bůh, jako podíl všem národům pod celým nebem.

Ryby, které si člověk sám ulovil, byly zadarmo. Čerstvé ryby se jedly upečené na ohni, na trhu se však prodávaly také jako solené a sušené.

Nu 1,5 **Vzpomínáme na ryby, které jsme měli v Egyptě k jídlu zadarmo**, na okurky a melouny, na pór, cibuli a česnek.

Tob 6,2 Mládenec sestoupil, aby si v řece Tigridu umyl nohy. Tu se vymrštila z vody **velká ryba** a chtěla mládenci ukousnout nohu. Začal křičet, ale anděl na mládence zavolal: "Chyť tu rybu a pevně ji drž." Mládenec uchopil rybu a přinesl ji na břeh. Anděl mu řekl: "Rozřízni tu rybu, vyjmi z ní žluč, srdce a játra a uschovej u sebe; ostatní vnitřnosti zahod'. Žluče, srdce a játer lze užít jako léku." Mládenec rozřízl rybu, vybral z ní žluč, srdce a játra. **Část ryby upekl a snědl, část z ní nechal k nasolení.**

Neh 13,16 Týřané **přinášeli ryby** a všelijaké zboží a prodávali v den odpočinku Judovcům, a to přímo v Jeruzalémě.

Lukáš 24,42 Učedníci mu podali **kus pečené ryby**.

Jan 21,9 Když učedníci vstoupili na břeh, **spatřili ohniště a na něm rybu a chléb.**

V oblasti kolem Galilejského jezera (moře) patřila ryba spolu s chlebem mezi základní potraviny.

Marek 6,38-43 Zeptal se jich: "Kolik chlebů máte? Jděte se podívat!" Když to zjistili, řekli: "Pět, a **dvě ryby**." ... Potom vzal těch pět chlebů a dvě ryby, vzhlédl k nebi, dobrořečil, lámal chleby a dával učedníkům, aby jim je předkládali. **I ty dvě ryby rozdělil všem.** ...A ještě sebrali dvanáct plných košů nalámaných chlebů **i ryb**.

Existovalo několik způsobů chytání ryb, ale nejčastější byly vrhací nebo vlečné sítě. Lovení na udici nebo háky sloužilo spíše k chytání velkých ryb, zatímco sítě umožňovaly zatahnout naráz celé hejno.

Iz 19,8 Tu se budou rybáři rmoutit a truchlit, **všichni, kdo vrhají udici do Nilu**; ochabnou, kdo na vodní hladině rozestírají sítě.

Ez 29,4 Vetknu do tvých čelistí háky a způsobím, že **ryby tvých toků přilnou k tvým šupinám**, vytáhnu tě z tvých toků i se všemi rybami tvých toků, jež přilnuly k tvým šupinám.

Jób 40,25 Vytáhneš udici livjátana a zkrotíš provazem jeho jazyk? Vložíš mu do chrípí sítěnou houzev, probodneš mu čelist hákem?... Propíchněš mu kůži bodci, **jeho hlavu rybářskými harpunami?**

Mt 4,18 Když procházel podél Galilejského moře, uviděl dva bratry, Šimona zvaného Petr a jeho bratra Ondřeje, jak **vrhají síť do moře; byli totiž rybáři.**

Mt 17,27 Ježíš řekl Petrovi: Abychom je nepohoršili, jdi k moři, **hod' udici; vytáhni rybu**, která se první chytí, otevři jí ústa a najdeš peníz; ten vezmi a dej jim za mne i za sebe."

Lovení ryb slouží jako obraz Božího soudu, ať už jde o nevěrný Izrael, zpuštěného faraona nebo mytického livjátana.

Kaz 9,12 Vždyť člověk ani nezná svůj čas. **Je jako ryby, které se chytají do zlé sítě**, a jako ptáci chytaní do osidla. Jako na ně, tak i na lidské syny bývá políčeno ve zlý čas, který je náhle přepadá.

Sofonjáš 1,3 Sklidím lidi i dobytek, **sklidím nebeské ptactvo i mořské ryby**, pohoršení spolu se svévolníky. Vyhladím člověka z povrchu země, je výrok Hospodinův.

Ez 32,2 "Lidský synu, začni žalozpěv **nad faraónem, králem egyptským**. Zapěj o něm: Byl jsi jako **drak v mořích, prodíral ses svými proudy, nohama jsi kalil vodu a čeřil její proudy.**" Toto praví Panovník Hospodin: "Rozestřu na tebe svou **síť společenstvím četrnásť národů a vytáhnou tě mým nevodem**. Vyvrhnu tě na zem, pohodím tě na povrch pole, usadím na tobě kdejaké nebeské ptactvo, nasytím tebou zvěř celé země."

Ámos 4,2 Panovník Hospodin se zapřísáhl při své svatosti: Hle, přijdou na vás dny, kdy vás **vytáhnou na hácích a vaše potomky na rybářských udicích.**

Ez 38,18 Jistojistě přijde v onen den na izraelskou zemi veliké zemětřesení a **budou se přede mnou trást mořské ryby** i nebeské ptactvo, polní zvěř a všichni plazi, kteří se plazí po zemi, i každý člověk, který je na tváři země.

Iz 27,1 V onen den Hospodin ztrestá svým tvrdým, velkým a pevným mečem **livjátana, hada útočného, livjátana, hada svinutého; zabije draka v moři.**

Prorok Abakuk však vidí v rybolovu symbol nespravedlnosti, ke které dochází v časech válečných, kdy upadnou do zajetí spravedliví spolu se svévolníky. Mocní mezi nimi nerozlišují a dokonce se chlubí sami sebou - „klaní se svému nevodu“.

Abk 1,13-16 Hospodine, tvé oči jsou čisté, nemohou se dívat na zlo a hledět na trápení. Proč tedy trpíš věrolomné, mlčíš, když svévolník pohlcuje spravedlivějšího? **Což jsi učinil lidstvo jako mořské ryby, jako havěť, nad níž nevládne nikdo? On udici vytahuje všechny a lapá je do své sítě, do svého nevodu je chytá.** Proto se raduje a jásá. Proto **obětuje své síti a svému nevodu pálí kadidlo;** neboť skrze ně se mu dostává výborného podílu

a nejtuchnějšího pokrmu. Což bude svou síť vyprazdňovat bez přestání, bez soucitu vraždit národy?

Je třeba si uvědomit, že pro Izraelce bylo moře nepřátelské prostředí, z kterého měli obavy. Izraelci nikdy nebyli zkušenými mořeplavci a moře považovali za jakýsi zbytek počátečního neuspořádaného chaosu, kterému dalo řád teprve Boží slovo. V moři se mohlo ukrývat, co oko lidské dosud nespátřilo a co se proto vymykalo lidské zkušenosti. Mohla tu tedy žít i ryba, která pohltí člověka - ale co bylo důležitější, i taková potvora musela poslouchat Hospodina. Ba co víc, i v těch největších hlubinách bylo možné volat k Hospodinu a on slyšel.

*Jo 2,1 Hospodin však nastrojil **velikou rybu**, aby Jonáše pohltila. Jonáš byl v útrobach ryby tři dny a tři noci.... I modlil se v útrobach ryby k Hospodinu, svému Bohu. ... I rozkázal Hospodin rybě, a vyvrhla Jonáše na pevninu.*

Rybářství nebyl souboj s rybami, ale s mořem. Vylovení ryb bylo chápáno jako odvážné přemožení moře a vyrvání kořisti z jeho bezedného chřtánu. Vylovením byly ryby fakticky „zachráněny“ a využity k tomu, k čemu je Bůh stvořil - jako potrava všem národům. Nešlo přitom o lov na udici, ale o vlečné sítě, do nichž bylo zachyceno hejno malých rybiček. V tomto smyslu je již ve Starém zákoně naznačena pozitivní role rybářů a rybolov se může stát také obrazem pro záchranu rozptýleného a ztraceného Božího lidu. Tento obraz převzal Ježíš, když z rybářů ryb (sedm z dvanácti učedníků byli rybáři) učinil rybáře lidí. Možná měl přitom na mysli, že k záchraně lidského pokolení bude potřeba podobné trpělivosti a odvahy, jakou musí osvědčit rybáři.

*Jr 16,14-16 "Hle, přicházejí dny, je výrok Hospodinův, kdy se už nebude říkat: »Jakože živ je Hospodin, který vyvedl syny Izraele z egyptské země«, nýbrž: »Jakože živ je Hospodin, který vyvedl syny Izraele ze severní země a ze všech zemí, kam je rozehnal«. Přivedu je zpět do země, kterou jsem dal jejich otcům." "Hle, já posílám k mnohým rybářům, je výrok Hospodinův, **a ti je vyloví jako ryby**.*

O to se opírá i Ježíšova věta připojená k příběhu o povolání učedníků.

*Mt 4,(18)19 Řekl jim: "Pojďte za mnou a učiním z vás **rybáře lidí**."*

Lovení ryb byla namáhavá a riskantní práce. Každé vyplutí na jezero či na moře znamenalo nejistotu a rybáři se už nemuseli vrátit domů. Ryby se lovily brzy ráno, ještě před rozbřeskem. Tehdy byla největší naděje, že se podaří najít jejich hejna na mělčinách, protože přes den, kdy byla voda na hladině teplejší, se ryby raději zdržovaly v chladnějších hlubinách. V noci se lovilo, přes den se ryby třídily, sušily a rybáři vypírali sítě. K tomu patřily i opravy protržených sítí, k nimž docházelo, když bylo hejno příliš velké a sítě na takový objem nestačily. Evangelistovo svědectví o tom, že se síť neprotrhla a nic nepřišlo nazmar, je chápáno jako znamení jednoty a přitom rozmanitosti církve.

*L 5,2-7 Ježíš uviděl, že u břehu jsou dvě lodi. **Rybáři z nich vystoupili a vypírali sítě**. Vstoupil do jedné z lodí, která patřila Šimonovi, a požádal ho, aby odrazil kousek od břehu. Posadil se a z lodi učil zástupy. Když přestal mluvit, řekl Šimonovi: "**Zajed' na hlubinu a spustte sítě k lovu!**" Šimon mu odpověděl: "Mistře, namáhali jsme se celou noc a nic jsme nechytili. Ale na tvé*

slovo spustím sítě." Když to učinili, zahrnuli **veliké množství ryb, až se jim sítě trhaly**. Dali znamenat svým společníkům na druhé lodi, aby jim přišli na pomoc. Oni přijeli a **naplnili rybami obě lodi, že se až potápěly**.

Jan 21,3 Šimon Petr jim řekl: **"Jdu lovit ryby."** Odpověděli mu: "I my půjdeme s tebou." Šli a vstoupili na loď. Té noci však nic neulovili. ... Ježíš jim řekl: "Hodte síť na pravou stranu lodi, tam ryby najdete." Hodili síť a nemohli ji ani utáhnout pro množství ryb. ... Ostatní učedníci přijeli na lodi - nebyli daleko od břehu, jen asi dvě stě loket - a táhli za sebou síť s rybami. ... Šimon Petr šel a **vytáhl na břeh síť plnou velkých ryb**, bylo jich sto padesát tři; a ač jich bylo tolik, síť se neprotřhla.

Vzhledem k velikosti moře byly ryby pokládány za neomezený zdroj potravy. I když by se mohlo zdát, že rybám v moři a řekách nic nehrozí a cítí se tam „jako ryba ve vodě“, stávalo se, že řeky v parném létě vyschly, ryby se ocitly na mělčině a byly nepoživatelné. Leklá ryba je obrazem zkázy a marnosti. To, co mohlo posloužit jako potrava, bylo zmařeno a znehodnoceno.

Nu 11,22 To se pro ně (izraelský lid na poušti) budou porážet ovce a skot, aby se na všechny dostalo? **Nebo se pro ně vychytají všechny ryby v moři, aby se na všechny dostalo?"**

Ex 7,21 **Ryby v Nilu lekly**, Nil začal páchnout a Egypťané nemohli vodu z Nilu pít.

Ž 105,29 Jejich vody proměnil v krev, **ryby nechal leknout**.

*Ez 29,5 **Pohodím tě na poušti, tebe i všechny ryby tvých toků, dopadneš na povrch pole, nebudeš sebrán a nebudeš shromážděn, dám tě za pokrm zemské zvěři a nebeskému ptactvu.***

*Iz 50,2 Hle, já vysušuji moře a řeky obracím v poušť; **ryby v nich páchnou, protože není vody, a lekaří žízni.***

*Oz 4,3 Proto země truchlí, chřadnou všichni její obyvatelé, polní zvěř a nebeské ptactvo; **hynou i mořské ryby.***

Izraelci ovšem znali moře, ve kterém nemohly žít ani ryby. Nazývali ho Pusté nebo Solné, protože vysoký obsah soli v něm znemožňoval jakýkoli život. A přece si prorok dovede představit, že se tato proláklina smrti stane místem života, až sem přitečou vody vyvěrající v jeruzalémském chrámu. Jestliže lze uzdravit mrtvou vodu mohutným přítokem vody zdravé, pak nad námi nemůže mít smrt poslední slovo.

*Ez 47,8-10 I řekl mi: "Tato voda odtéká do východního obvodu chrámu, teče dolů do Araby a vlévá se do moře. Tam, kde vtéká do moře, stávají se vody zdravými. Každý hemžící se živočich bude žít všude, kam se vlévá potok. **A ryb bude velmi mnoho. Neboť kam se vlévají ony vody, tam se vody moře stávají zdravými a zůstane naživu všechno tam, kam se ten potok vlévá. I postaví se u něho rybáři; od Én-gedí až k Én-eglajimu se budou rozprostírat sítě. Ryb rozličného druhu bude velmi mnoho jako ryb ve Velkém (Středozezemním) moři.***

Jiří Gruber

K ZAMYŠLENÍ

...jako i my odpouštíme našim viníkům

Přišel listopad a my oslavíme 27. výročí pádu komunistického režimu. Budeme vzpomínat na ty krásné chvíle rodící se svobody a připomínat si křivdy, které byly bývalým režimem způsobeny. To je v pořádku, to k takovému výročí jaksí neodmyslitelně patří, ale co takhle se zeptat sami sebe, zda jsme už konečně odpustili našim viníkům?

Nejsem obhájcem minulého režimu a už vůbec ne nostalgikem, který v něm vidí cosi na způsob ztraceného ráje. Nejsem sice ani hlasatelem teze o jakési jednotilé, nediferencované době temna, v níž bylo úplně všechno špatně, nicméně jsem si vědom, že opravdu hodně toho špatně bylo a že zvláště věřící lidé se často stávali obětí nejrůznějších forem útlaču či přinejmenším šikany.

Někteří z nich dodnes v srdci nesou (a dalším generacím předávají) velikou a z psychologického hlediska zcela oprávněnou zlobu za utrpené křivdy. Tohle si necucám z prstu - je to výsledek dlouhodobé zkušenosti s reakcemi křesťanů, přijde-li řeč na prakticky jakékoli téma nějak související s minulým režimem nebo případně s mým levicovým politickým postojem. Dokonce titíž lidé, kteří tleskají ženě, jež odpustila dozorcí z koncentráku, nejsou schopni téhož, pokud jde o komunisty v minulém režimu.

Mimochodem: Přestože mi bylo v listopadu 1989 necelých patnáct let, také jsem zažil a dodnes v sobě nesu jednu nepříjemnou křivdičku ze strany režimu, byť se samozřejmě ani zdaleka nemůže rovnat křivdám, které zažili v padesátých letech nebo v normalizační době dospělí lidé. Píši to proto, abych dal najevo, že vím, jak hluboko pod kůži se takové věci dokáží zarýť.

Ale znovu a znovu se v duchu ptám: Musí to tak být?

Mnozí z pamětníků chovají v srdci zášť k tomu či onomu funkcionáři či estébákovi, který jim a jejich blízkým ztrpčoval život, stejně jako k vrcholným představitelům tehdejšího establishmentu za to, že celou tu záležitost řídili a organizovali.

Musí být však kupříkladu Miloš Jakeš v myslích křesťanů i dnes nenáviděným symbolem zvěle, nebo je možné mu odpustit a nahlížet na něj jako na smutného a osamělého starého pána, který konec konců možná také potřebuje někoho, kdo by jej bezpodmínečně přijal jako lidskou bytost a ne jako symbol (ať už jako symbol útluaku nebo symbol ztraceného ráje)?

Jakeše jsem zmínil právě proto, že je vnímán jako symbol a je stále ještě naživu. Spousta jiných, dnes již starých mužů a žen působila konkrétnější příkoří, ale platí o nich totéž - ať již tito lidé učinili cokoli, nepřestali proto být lidskými bytostmi, bližními.

Můžeme namítnout: Odpustili bychom jim, kdyby se omluvili, kdyby se káli za křivdy, které způsobili, atd. Nicméně v modlitbě Páně vyznívá verš „Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům“ zcela bezpodmínečně. Není tam žádný upřesňující dovětek, který by odpuštění podmiňoval pokáním viníků nebo čímkoli jiným. Stejně tak Ježíš neříká: „Milujte své nepřátele, až se vám omluví.“ A nikde Ježíš neříká, že se to týká jen případů, kdy je takové odpuštění snadné. Láska k nepříteli je nesnadná věc už jaksí z principu. Ježíš říká: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“ (Luk. 23,34) nikoli „Otče, odpusť jim, neboť litují svých činů.“

A pak, zůstaňme třeba u toho Jakeše, jak má takový člověk vůbec reflektovat své někdejší politické působení, když je obklopen jen lidmi, kteří jím pohrdají nebo je jim lhostejný, a pak svým malým, ale oddaným fanklubem nostalgiků? A totéž platí pro mnoho dalších malých „Jakešů“, kteří z různých pozic mocenské hierarchie otravovali či přímo ničili lidské životy.

V této souvislosti je třeba podotknout, že odpustit neznamená zapomenout. Stejně tak odpustit je možné jen za sebe, nikoli za druhé, ať už se jedná o odpuštění konkrétní křivdy, nebo osobní zodpovědnosti vrcholných představitelů režimu za systém, který tyto křivdy umožňoval.

Odpustit znamená pamatovat si a přesto již nechovat v srdci osobní zlobu a zášť. A je-li to možné, sdělit tuto skutečnost tomu, komu odpouštíme, aniž bychom přitom cokoli očekávali.

Je mi naprosto jasné, že takové odpuštění rozhodně snadné není, ale Ježíš po svých následovnících snadné věci povětšinou nežádá. Jsem ale přesvědčen, že - s pomocí Boží - je takové odpuštění možné, protože jinak by to po nás přece Pán Bůh nechtěl.

Jaroslav Polák

I křivé jídlo nasytí hladového

Jsem na zemi jenom hostem. (Ž 119, 19)

Paběrkáři kdysi sbírali klasy obilí zbylé po sklizni na poli nebo ovoce, které zůstalo v sadu. Novodobí paběrkáři se vydávají do kontejnerů za supermarkety nebo na skládky a hledají, co by se ještě dalo využít. Ne proto, že jim chybí peníze, ale protože se nechtějí smířit s tím, co všechno naše společnost nesmyslně vyhazuje. Nacházejí toho víc než dost.

Supermarkety často vyhazují obrovské množství jídla jen kvůli drobné vadě nebo poškozenému obalu. Neestetický vzhled je podle Organizace spojených národů důvodem pro vyrazení až dvaceti procent vypěstovaných potravin ještě před tím, než se dostanou na pulty. Další hory stále požitelných potravin putují do kontejnerů třeba po pár hodinách, když je nikdo nekoupí.

Do širšího povědomí se tato skutečnost dostala před několika lety - v roce 2010 vznikl v Německu dokument s názvem Taste the Waste (český překlad Z popelnice do lednice). Upozorňoval, že více než polovina vyprodukovaného jídla se nikdy nedostane na talíře spotřebitelů, ale skončí v kontejnerech nebo na skládkách jen proto, že není dost hezká.

Odpor proti tomuto trendu je ale starší. Už na konci osmdesátých let dvacátého století se v New Yorku objevil fenomén nazvaný dumpster diving (potápění do popelnic), který se postupně rozšířil do dalších bohatých zemí, Česko nevyjímaje. Termín označuje činnost lidí, kteří vybírají kontejnery nebo skládky nikoli z finanční nouze, ale z vlastního přesvědčení.

Těmto lidem se říká freegani - sami sebe definují jako společenství lidí žijících alternativním způsobem života, který je založený na minimální spoluúčasti na systému konvenční ekonomie a na minimální spotřebě zdrojů. Stojí proti společnosti postavené na materialismu, nenasatnosti a morální apatii. Často se svou činností ovšem pohybují na hraně zákona - i jídlo a věci vyhozené za obchody stále někomu patří, a tak se v podstatě jedná o krádež.

Jak takový bojkot vypadá u nás a k čemu vede? Stačí otevřít oči a rozhlédnout se. Například: některé řetězce letos zařadily do svého sortimentu i „křivé“ ovoce a zeleninu, které zemědělci vypěstují, a i když jsou nezávadné, tak velikostí nebo tvarem nevyhovují tabulkám obchodů. Svůj podíl na tom má spolek Zachraň jídlo fungující od roku 2013. Jeho iniciátoři upozorňují na plýtvání jídlem a snaží se o změnu. Pořádají přednášky, vytváří kampaně, spolupracují s farmáři, za pomoci dobrovolníků paběrkují, vaří a rozdávají jídlo z nevzhledné zeleniny.

Lidé se vrací do zahrad a sadů. Obliba farmářských trhů roste - lidé je čím dál častěji upřednostňují před supermarkety. Lákají je přirozeným způsobem vypěstované potraviny, které neputovaly přes půlku světa.

Takzvané komunitou podporované zemědělství rozjel už před pěti lety Ekologický institut Veronica a další se připojují. Nápad vznikl v 70. letech v Německu a spočívá v tom, že skupina lidí si „předplatí“ úrodu konkrétního farmáře - platí za šetrné a společensky odpovědné hospodaření a pak pravidelně dostávají to, co se zrovna urodilo. Sedlák ví, kam se dostane jeho úroda, za niž dostane předem zapláceno, a zákazník zná cestu svého jídla.

Co se týče české legislativy, letos v létě byla schválena novela zákona o potravinách a tabákových výrobcích. Podle ní mají od začátku roku 2018 obchody s plochou nad 400 metrů čtverečních darovat nevyhovující (ale zdravotně nezávadné) potraviny charitativním a humanitárním organizacím. Za nedodržení jim hrozí pokuta až deset milionů korun.

Psát by se dalo i o opravených židlich, přešitém oblečení nebo knihovnách. Ale o tom až někdy příště. Třeba jednou freeganská komunita samovolně zanikne - protože už nebudou žádné kontejnery, do kterých by se dalo ponořit. A třeba k tomu můžeme přispět i my.

Jana Vondrová

Snaha o zmírnění plýtvání potravinami v Brně

Ačkoliv jsem rodem Pražanka a v Brně žijeme teprve od sametové revoluce, musím uznat, že v řadě oblastí je Brno chytré, progresivní město. Už v samých počátcích jsem obdivovala činnost Armády spásy a nezklamává mě ani teď. Aby mohli trvale za nízkou cenu poskytovat přenocování s jednoduchou snídaní a teplou večeří, je logické, že hledají sponzory a další spolupracovníky.

11. února 2015 byla úředně schválena tzv. Potravinová banka pro Brno a Jihomoravský kraj. Jejím účelem je získávání ještě použitelných potravin, jejich skladování a bezplatné rozdělování prostřednictvím místních organizací, které jsou ve styku s chudými a potřebnými lidmi. Předsedou této organizace se stal Bc. Pavel Kosorin.

Dobré řešení přináší novela zákona o DPH, která ruší povinnost placení této daně u darovaných potravin. To vede ke zvýšení zájmu obchodních řetězců, aby smysluplně likvidovaly své přebytky. Spolupráci zatím navázalo Makro, Tesco, Globus a Albert. V celorepublikovém objemu se získává až 300 tun potravin ročně v souhrnné hodnotě až 20 mil. Kč. O jejich distribuci projevílo

zájem více než 130 charitativních organizací. Na datum 12. listopadu letošního roku se plánuje Národní potravinová sbírka. Ve vybraných obchodech mohou lidé nakoupit kromě svého nákupu trvanlivé potraviny, které pak darují do zvláštních kontejnerů před východem z obchodu. Dosud jsem nezjistila, zda by přijali do sbírky i trvanlivé potraviny donesené lidmi z jejich přeplněných spižíren. Leckdo máme doma přebytek cukru, rýže, těstovin, které jsou v ohrožení „přestárnutí“. (Každopádně není už třeba se tolik zásobit, jak nás, dříve narozené, deformoval život v socialismu.)

Svérázné řešení, co s nadbytečnými potravinami, které podléhají zkáze, nabízí tzv. veřejná lednice. My ji v Brně ještě nemáme, ale už je jich prý pár v Plzni, Českých Budějovicích a v Litoměřicích. Je to prý větší lednice umístěná v částečně chráněném veřejném prostoru, kam mohou lidé dát přebytečné sýry, jogurty, apod. v originálním obalu. Ty si pak berou ti, kdo je využijí. Tento projekt je založen na důvěře, že uživatelé nechají v přijatelném stavu lednici i pro další zájemce, nicméně nad celkovým chodem musí mít dohled někdo zodpovědný z pořádající organizace.

Na závěr uvádím pro vaši informaci zprávu o řešení, které provozuje v Brně Centrum sociálních služeb. V únoru 2016 vstupuje již do 6. roku svého unikátního projektu, týkajícího se svozu a distribuce zbylých menu z několika brněnských restaurací. Průměrně se takto získalo v loňském roce asi 130 porcí denně. Ty jsou rozdávány zájemcům ve speciálně upravené jídelně v době od 15 do 16 hodin a je o ně velký zájem. Je dobře, že se hledají řešení, jak omezit plýtvání, a fandím všem, kteří se o to snaží.

Jana Slámová

CESTUJEME

Má cesta do Polska

Už dlouho jsem se chtěl vydat na nějakou dalekou cestu, někdy jen tak pro samotný pocit dokončené poutě. Ale zároveň, nebo těsně za touto myšlenkou byla touha vykonat jakoukoli cestu s nějakým účelem nebo aspoň ponaučením a získáním nových přátel. Po různých životních peripetiích se cílem mé první větší cesty stalo Polsko, především jeho severní krajiny.

Kvůli svým velmi skromným financím jsem se rozhodl těch asi 1900 naplánovaných kilometrů absolvovat hlavně autostopem a pěšky. Jako archeolog jsem si tuto cestu naplánoval také za poznáním historie a místních kulturních zvyklostí a zajímavostí, a především za polskými lidmi, o kterých doufám něco málo i povím.

Své putování jsem zahájil vlakem z Brna do Hradce Králové. Dál jsem pokračoval autostopem až do Náchoda. Přes hranice států jsem musel přejít pěšky a do Wroclawi jsem jel autobusem.

Zde jsem chtěl původně navštívit nedělní bohoslužby evangelického luteránského sboru, ale autobus měl zpoždění, a tak jsem dorazil dvě hodiny po jejich konci. Prohlédl jsem si proto alespoň jádro města a jeho parky, kde

se odehrávaly rozmanité kulturní akce, neboť Wroclav byla letos vybrána za město evropské kultury. Zůstal jsem tu až do pondělí, kdy jsem se setkal s farářem Marcinem Orawskym a předal mu pozdrav brněnského i olomouckého sboru ČCE. On posílá zpátky pozdravy za svůj sbor a také nabídl, že jejich centrum pro mládež je otevřené i zahraničním výpravám pro jejich akce.

Dále jsem se vydal autostopem až do pomořského Szczecina, kam jsem přijel během noci. Odtud jsem zahájil nejdelší pěší část své poutě směrem k Baltskému moři.

Aby nebyla řeč jen o cestování, musím povědět také něco o lidech, které jsem během celé cesty poznal. Jejich názory na svět se v mnohém lišily, ale zároveň měly jedno společné. Touhu po svobodě. Prvním člověkem, o kterém se zmíním, byl řidič Janek na cestě z Wroclawi do Szczecina, který mi vyprávěl o svých životních patáliích, strastech i slastech. Mnohé byly o zážitcích s lidmi volnomyšlenkářského ražení. Vyprávěl mi přitom, jak jezdí každý měsíc 450 km tam i zpět ze Szczecina do Wroclawi. Důvodem pro něj byli jeho dva chlapci, se kterými trávil prázdniny. Nebylo přitom jasné, zda sám dává přednost tomuto řešení životní situace, nebo to jinak nejde. Pravděpodobně však jeho svobodomyslné jednání není ve shodě s myšlením vesnických lidí z okolí Wroclawi.

Po pravobřeží ústí Odry do Zalewu Szczecinskeho jsem se vydal pěšky po Svatojakubské cestě mezi vesnicemi a městečky, ale v protisměru. Místní lidé o ní příliš nevěděli, tak nebylo vůbec jednoduché těch skoro 170 km ze Szczecina do Wolina absolvovat bez nějakých zacházek.

V západním Pomoří se archeologie, slovy pracovníků wolinského Skanzenu doby Vikingské a Slovanské, odbývá pomocí bagrů. Totéž i v Kameni Pomorském. Tamní skanzen byl však výjimkou a ukázkou dobré experimentální a zážitkové archeologie. Výsledky je možné vidět, osahat, či ochutnat v rámci vstupu do tohoto živého muzea.

Naproti tomu v Gdańsku, kam jsem se dostal po menším výletu do přírodních parků úplně na severu u pobřeží Baltu, se velmi hojně buduje a archeologická přítomnost byla znát. Po vykopávkách v okolí Starého přístavu, které oku archeologa neujdou, byla viditelná i snaha zapracovat zbytky historických staveb do moderní architektury.

Do Gdańska jsem se dostal ze severu od Baltu cestou přes Gdyni, která je s Gdańskem spojena v jednu velkou aglomeraci. Do Gdyně mě dovezl chlapec, který jel za prací z Darłowa až do Švédska. Podle jeho úvah a řeči i to byl jistý druh vyjádření touhy po svobodě.

Z Malborku jsem se vydal na přímou cestu do bývalého pruského Elbingu, dnes Elbągu. Zde mne na uvítanou počastovala dvojítá sprška. Jakmile jsem uschnul, vydal jsem se hledat kostel luteránské církve, kde jsem chtěl jít v neděli na bohoslužbu. Chvilí to trvalo, ale s pár radami na cestu a intuicí archeologa jsem jej našel. Není to tedy kostel, ten již není funkční, ale pouze fara, která má vlastní kapli. Tento deštivý den jsem prošel z centra města do parků až na Góru Chrobrego, na jejímž vrcholu jsem z pátku na sobotu přenocoval.

Další den jsem si chtěl doprohlédnout město. Mé plány však změnili Marta s Przemkem, kteří mě pozvali na večeři domů a k přespaní. Sám jsem se pozastavil nad tím, proč vlastně pozvali takového vandraka s obřím batohem na zádech. Opět jsem za tím našel jistou touhu po svobodě, ale tentokrát i víru v Krista. Przemek se ukázal být jistý svou cestovatelskou zkušeností, a Marta, která s ním chodí, o cestování alespoň donedávna snila. Její rodiče, u kterých jsem nakonec přespál, ji pustili na celý červenec na pouť z Toulouse do Santiaga de Compostela.

V neděli ráno jsem se vydal na bohoslužbu do již zmíněného sboru. Počáteční přivítání bylo poněkud rozpačité, z části protože jsme nebyli předem domluvení, a z části také kvůli jazykové bariéře. Kázání a bohoslužba v duchu luterské zpívané tradice se mi velmi líbily, i když mi dělalo trochu problémy sledovat její chod. Chyběly mi u nás běžně vyznačené písně a také jsem neuměl v polštině rychle najít odpovědi ve zpívané liturgii. Textu samotnému kázání jsem rozuměl naštěstí velmi dobře.

Po skončení bohoslužby jsem se dozvěděl od pana faráře Marcina Pilcha, že je připravena narozeninová oslava osmdesátých narozenin jedné zasloužilé členky sboru. Toto velmi vřelé pozvání jsem nemohl odmítnout. Během oslavy jsem předal pozdravy z Brna i Olomouce, a také jsem přijal kromě dobrého jídla a pití i pozdravy do obou sborů.

Ještě ten den v neděli jsem se rozloučil jak s lidmi ve sboru, tak s rodinou, u které jsem bydlel, a vydal jsem se, opět stopem, na jih přes Varšavu se zastávkou na přespaní v Krakově až do Bohumína. Konec cesty proběhl opět jako na začátku. Pokud nemáte příliš financí nebo vlastní dopravní prostředek, není jednoduché překročit hranice státu, protože zjistíte, že není moc lidí, kteří by vás vzali stopem, nebo míst, kudy byste přešli pěšky.

I přesto musím říci, že cestování stopem není nikterak nebezpečné, i když skýtá jistý podíl nepohodlí a nejistoty. Je také docela rychlé, když máte trpělivost. Co se týče zkušenosti s lidmi v Polsku, vřele doporučuji tuto zemi navštívit, ať vás tam zláká nebo zavede jakákoli situace. Další podrobnosti o své cestě a osobní zážitky mohu sdělit při osobním setkání.

Adam Geisler

Východní Slovensko (1. část)

Letos jsme se rozhodli podívat se na východ Slovenska, protože při cestách na východ jsme vždy skončili v Tatrách. Jízda na jeden záťah se mi zdála příliš dlouhá, a tak jsem našel nocleh v půli cesty v motorestu u obce Černová, která je dnes předměstím Ružomberka. Při večerní procházce po obci jsme zjistili, že jsme v rodišti Andreje Hlinky (1864-1938), slovenského katolického kněze a významného politika, který byl vůdčí osobností Hlinkovy slovenské lidové strany. S pietou zde udržují jeho rodný dům. Nevěděli jsme o černovské tragédii 7. října 1907. Obyvatelé obce z iniciativy Andreje Hlinky si postavili kostel Růžencové Panny Marie. Když ho však v roce 1906 maďarská církevní vrchnost chtěla vysvětit bez Hlinky, farníci tomu chtěli zabránit. Zásah četníků skončil střelbou do davu s výsledkem 15 mrtvých a desítky zraněných.

Nad městem v centru Ružomberku se vypíná pahorek s rozsáhlým náměstím A. Hlinky. Vedle radnice a kostela sv. Ondřeje je mramorové Mauzoleum Andreje Hlinky, zdola k němu vede mohutné schodiště. Reprezentativní budovou města je Kulturní dům A. Hlinky a čerstvě opravená synagoga z r. 1880. Ve městě sídlí také Katolická univerzita v Ružomberku se čtyřmi fakultami.

Druhý den ráno jsme si zajeli do obce Vlkolinec, která je skanzenem vesnické architektury zapsaném na seznamu UNESCO. Leží ve svahu vysoko nad údolím obklopená lesy a pastvinami. Dvě uličky s dřevěnicemi, muzeum a zděný kostelík, většina stavení je trvale obydlená, do některých lze nahlédnout, jak se zde bydlelo před sto lety. Líbila se nám i nedaleká Prosiecká dolina, kaňon hluboko se zařezávající do Chočských vrchů. Chodník vede podél potoka, pár skalních stupňů nutno přelézat po žebřících, nacházíme zde i vzácná kvítka.

Večer jsme dojeli do hotelu Eurobus u obce Kaluža na břehu přehrady Zemplínská Šírava na řece Laborec. Jezero je rozlohou 13krát větší než brněnská přehrada. Toto „východoslovenské moře“ je významnou rekreační oblastí východního Slovenska. Podél břehu vede čtyřproudová silnice, kolem je řada hotelů, penzionů i chat. Na písččných plážích se však téměř nikdo nekoupe - voda už začátkem července začíná být zelená. Zato ráno se tvoří fronty před nedávno dokončeným Thermalparkem. Také žádné parníky nebrázdí hladinu jezera. Zato v pátek a v sobotu večer až do rána k nám doléhal hluk diskotéky z kilometr vzdáleného kempu - máme štěstí, že nebydlíme blíže.

První výlet vedl do okolí. Na kopci Senderov nad jezerem jsou základy románského kostelíku s výhledem do okolí. Nad obcí Vinné se vypíná zřícenina

Vinianského hradu, občanské sdružení Zemplínsko-užská hradní cesta se snaží zdvo zakonzervovat. Vinianské jezero v horku nabízí osvěžení.

Zemplínská Šírava leží na jižním úpatí pohoří Vihorlat pokrytém listnatými lesy. Nejvyšší vrchol se jmenuje také Vihorlat, má 1076 m a podle turistických map na něj nevede žádná značená stezka. Z obce Poruba značka vede několik kilometrů po silnici, pak stoupáme do sedla. Odsud už vyšlapaná stezka vede přímo na vrcholový hřebínek. Na nejvyšším místě je žulový pylon s křížem a nádherný výhled. Při zpáteční cestě zajíždíme k Senianským rybníkům, kde z pozorovatelný sledujeme intenzivní ptačí rej na ostrůvku. Také nejednou jsme s potěšením sledovali čapí rodinky hnízdící na sloupu uprostřed několika obcí.

Středu jsme věnovali návštěvě měst. Na severozápadním okraji Vihorlatu mezi kopci na řece Laborec leží město Humenné. Místní renesanční „kaštieľ“ ze 17. století stojí za prohlídku. Jen sál uherských králů byl bohužel zrovna

nepřístupný, pracovali v něm restaurátoři. Vedle v zámeckém parku je skanzen s dřevěným kostelíkem, obrázek poslední večeře uvnitř ukazuje, že pravoslavní tuto scénu zobrazují jinak než římské katolíci. Expozice v dalších staveních ilustrují, jak žili a pracovali rolníci i různí řemeslníci na vesnici. Na památníku osvobození u hlavního náměstí mne zaujal nápis: Svoboda přinesená je vzácná, ale svoboda vybojovaná je mnohem cennější. Na kopec nad městem vede křížová cesta opravená roku 2014 u příležitosti 100 let od zázračného záchránění kostelíka na Humenské kalvárii. Na vlakovém nádraží potkáváme sochu Švejka v životní velikosti, na centrálním náměstí je ještě jeden malý.

Město Michalovce leží také na řece Laborec pod přehradou, ale v rovině, má proto také zcela jiný styl. Centrum tvoří jeden dlouhý bulvár jednopatrových domů s několika pěknými secesními domy, u fontány se z panelů dozvídáme o osobnostech města. Čteme zde o hraběnce Irmě Sztárayové, která doprovázela císařovnu Alžbětu zvanou Sisi, když ji na břehu Ženevského jezera zavraždil italský anarchista. Nákupní středisko Elán z doby reálného socialismu je však zcela vybydlené. Charakteru města se vymyká několik izolovaných masivních budov úřadů, před jednou je velká šachovnice s metrovými hracími figurami. Kaštieľ a klášter mimo centrum jsme zahlédli jen zдалky.

Jan Franců

Na fotografiích: Mauzoleum Andreje Hlinky, Ružomberok, zámek a skanzen v Humenném.

(Dokončení v příštím čísle)

ZE SBORU BRNO I

Čím žije náš partnerský sbor v Basileji

Do časopisu Francouzské reformované církve v Basileji napsal pastor Michel Cornuz, který před časem kázal v našem kostele, úvodník s názvem „444“. Jedná se o počet let od vzniku sboru v r. 1572 a je zde stručně shrnuta jeho historie. Napadlo mi sdělit o sboru to, co vím z jejich časopisu. Mnozí do Basileje jezdí, naše basilejské přátele vídáme při jejich návštěvách u nás a máme mezi nimi osobní přátele a z časopisu na žlutém papíře, který již mnoho let posílají na naši faru, se dozvídáme, jak jejich církev funguje, jakým způsobem se snaží tlumočit Slovo Boží v jejich prostředí. V něčem jsou velmi podobní nám: bohoslužby, biblické hodiny, confirmace jednou za dva roky, schůzky staršovstva (současný kurátor je pan Alain Denis Meyer a druhým farářem paní Daphné Reymond). Podobné jsou i společné pobyty mládeže, smíšený sbor, sborový dům také ve středu města, nazývají ho Centre atd.

V něčem se od nás liší. Myslím, že jsou více otevřeni navenek, ve sboru jsou přijímáni přistěhovalci zejména z Afriky, skupina sester se stará o děti z domova pro mentálně postižené děti, připravují pro ně různá rozptýlení, vodí je na výstavy, jezdí za nimi a dávají jim dárky. Sbor má pravidelně o basilejském karnevalu svůj stánek na náměstí. Biblické hodiny mají společné s katolickou farností a hlavně nějak víc zapojují společné stolování při slavnostních příležitostech, zejména mě zaujala společná večeře, která pravidelně předchází sborovému shromáždění. Podávání „apéro“ se na stránkách časopisu objevuje velmi často. (Ještě zjistím, zda je nealko!) Pro starší a osamělé se pravidelně organizuje oběd v Centre, a to i v době prázdnin, kdy mladí odjíždějí na dovolenou a ti starší jsou více osamoceni. Samozřejmě si účastníci jídlo platí, často jde výtěžek na dobročinné účely. Také se mi líbí, že se pořádají výjezdní bohoslužby do některého z malých sborů v okolí. A sborové Vánoce s bohatou večeří a bohoslužbou - opět hlavně pro ty, kdo jsou sami. Ve sborovém domě jsou sociální byty. Také práce s dětmi je trochu jiná, pro nejmenší děti do šesti let jsou jednou za měsíc sobotní bohoslužby přizpůsobené dětskému myšlení. O něčem, jako naše nedělní škola se nikde nepíše, ale při každých bohoslužbách v kostele sv. Leonarda je zajištěno hlídání dětí. Mnohé z těchto odlišností lze pochopit, když si uvědomíme, že jde o francouzskou církev v německém kantonu.

Z úvodníku pastora Cornuze vyjímám: Na původním logu Francouzské reformované církve v Basileji je uvedeno datum 1572, tedy 444 let od doby neblahých náboženských válek, a zejména od tzv. Bartolomějské noci 24. srpna toho roku. Tehdy byly ve Francii vyvražděny desítky tisíc protestantů, jen v Paříži to byly asi 4 000. Následné pronásledování vyhnalo protestanty ze země a prvním záchytným místem pro exulanty byla právě Basilej. Mnozí z nich se tam zabydleli a bylo jich tolik, že představitelé města jim povolili slavit vlastní bohoslužby ve francouzštině. Tak se zrodila Francouzská reformovaná církev, první „Migrationskirche“ v Basileji. Je dobré si to připomenout právě dnes, kdy jsme konfrontováni s tragickou situací migrantů v Evropě. Ale co je třeba vyzdvihnout, je fakt, že tato církev přetrvává do dnešních dnů. Samozřejmě v průběhu různých epoch procházela mnoha proměnami, ale je stále živá, protože uměla reagovat na výzvy nových vnějších situací. Sbor původně přistěhovalců se v jistých dobách stal sborem vážených basilejských rodin. To tehdy, když se francouzština stala módním jazykem i v tomto německém kantonu. Pak nastal příliv francouzských dělníků pracujících v okolních statcích nebo úředníků do bank a pojišťoven A dnes? Dnes jsme vděční, že můžeme mít mezi sebou přistěhovalce z Afriky, kteří vnáší do našeho společenství nového ducha. V závěru pastor Cornuz píše: Připomínat si tuto pohnutou historii není jen nostalgií, ale má nás vést k důvěře a naději do budoucnosti.

Ludmila Marková

LIDÉ VE SBORU

Brno I

2.11.	Radim Šedivý	40 let
5.11.	Věra Gajdošíková	70 let
7.11.	Jindřiška Gregorová	73 let
9.11.	Monika Komárková	40 let
9.11.	Marta Mottlová	76 let
11.11.	Eva Šimková	84 let
16.11.	Kornelie Křehlíková	88 let
24.11.	Pavel Vlček	80 let
25.11.	Jarmila Tvrzníková	70 let
27.11.	Věra Kovářová	86 let
28.11.	Alena Opletalová	73 let
29.11.	Josef Matocha	82 let

Pokřtěna byla:

23.10. Tina Brabcová, nar. 2016

Oddáni byli:

8.10. Denisa Lagronová
a Miroslav Bednář

Rozloučili jsme se:

30.9. Olga Beková, nar. 1935

Brno II

3.11.	Jana Vláčilová	82 let
5.11.	Ladislav T. Dostál	72 let
9.11.	Vratislav Mika	86 let
11. 11.	Vlastimila Petráňová	96 let
11.11.	Blahoslav Váňa	91 let
11.11.	Libuše Pokorná	91 let
11.11.	Miroslav Břenek	86 let
11.11.	Jaroslava Osvaldová	78 let
12.11.	Jakub Husák	76 let
13.11.	Drahomíra Kafková	82 let
14.11.	Miluše Lahodová	75 let
15.11.	Eva Melicharová	76 let
15.11.	Tatjana Turková	60 let
17.11.	Božena Justová	71 let
19.11.	Milada Wurmová	94 let
20.11.	Blanka Matyášová	93 let
20.11.	Zdena Dudová	30 let
21.11.	Bohuslava Krystíková	96 let
24.11.	Marta Jakubcová	75 let
25.11.	Ivana Bedřichová	72 let

Oddáni byli:

24.9. Kateřina Benešová
a Vlastislav Grünwald
1.10. Šárka Škvařilová
a Vítězslav Carda

DÍKY A PROSBY

Pane,
děkujeme ti za možnost slavit,
děkujeme za možnost slavit tebe,
za možnost oslavovat tebe jako našeho Boha,
za možnost oslavovat tebe jako našeho Boha jediného.

Děkujeme ti za to, že stále hledáš,
nás hledáš, ztracené v labyrintu svého srdce,
zapomenuté v rájích světa,
sbíráš nás v koncích našich slepých cest.
Vyznáváme, že neumíme uvěřit, že se z nás raduješ,
z našeho návratu se raduješ.
Dej, ať něco z té tvé radosti se odleskne i mezi námi.
Pane, smiluj se. Kriste, smiluj se. Pane, smiluj se. Amen.

Modlitba zazněla v úvodu bohoslužeb v Blahoslavově domě v neděli 18. září.

BUDE

Adventní odpoledne křesťanské služby

Na letošní adventní odpoledne křesťanské služby jsme pozvali geologa, který se podílí na hledání a mapování zdrojů pitné vody v krajích východní Afriky, kde je voda velmi vzácná a vysoce ceněná, jak to ostatně bylo i za dob biblických praotců o něco severněji na území dnešního Izraele. Dozvíme se o Etiopii, o obyvatelích, přírodních podmínkách a o současné situaci v zásobování pitnou vodou. Hledání vodních zdrojů v zemích trpících suchem je součástí pomoci naší vlády postiženým zemím. Naším hostem bude bratr Martin Hruběš, je členem sboru ČCE v Praze - Horních Počernicích, geolog a čerstvý absolvent Evangelické teologické fakulty v Praze. Své vyprávění doplní promítáním snímků ze své poslední expedice do Etiopie. Věříme, že vás toto téma bude zajímat. Po přednášce bude čas na dotazy a jako vždy k této příležitosti připravují sestry křesťanské služby bohaté pohoštění. Tímto setkáním chceme zahájit Advent, čas očekávání a naděje. A moc se těšíme na zájem všech generací.

Ludmila Marková

Výstavy v sále Václava Pokorného v roce 2016

I když byly možnosti pořádání výstav a besed kolem nich v letošním roce omezené nejen prázdninovou odmlkou, ale také stavbou nové kuchyně, povedlo se na stěny sálů i ve vstupní hale rozvěsit kalendáře paní Plotěné (pro Světlušku) a Jana Vondry s fotografiemi inspirovanými básněmi M Heryána a kalendář z Basileje pro liturgická období právě končícího církevního roku. Inspirací pro cestu za divadelním uměním do Zlína, hru INRI, byly fotografie z představení a ukázky návrhů scény a kostýmů. Zsvěcený komentář k této hře podala spoluautorka scénáře a režisérka Hana Mikolášková. Škoda jen, že jen málo lidí tuto příležitost využilo.

Na programu máme výstavy na témata odvozená z biblických zpráv o lidech, přírodě,

o živlech, které vymezují prostor žití,
o umění, které otvírá brány poznání,
o tvorbě, která dává smyslům příležitost k plnému vnímání skutečnosti
v čase a prostoru, který přesahuje naši dočasnost,
o tvorbě, která může být svědectvím
o tom, co dává našemu životu a světu krásu, potěšení a posílení.

Živly

Je země, voda, vzduch a oheň.

Jsou síly, které dávají život naší zemi i nám.

Jsou lidé, kteří dobře vidí a možná víc než jiní rozpoznávají krásu a řád světa.

Jejich svědectvím o tomto čase, o nás a pro nás může být pár slov, tónů,
barev a tvarů.

Tentokrát jsme dostali příležitost nahlédnout do prostoru kreseb Andreje
Bielaka. Zachytil nám všem povědomé tvary krajiny a vyjádřil i její dynamiku.

Pohyb oblaků, stopy vanutí větru nad stráněmi není spoután v kompozici
obrazu,

ale přesahuje do volného prostoru kolem.

Vede nás k zamyšlení nad tím, jak moc se necháme unášet větrem

a jestli dokážeme obstát ve vichřici a zmatcích světa kolem nás a v nás.

Vítr boří, láme, odnáší a ničí, ale také jako vánek tiší a chladí.

Vítr pomáhá oddělit zrno od plev a v tom je nám dobrým pomocníkem.

Vítr dává pohyb vzduchu, který dýcháme, a bez dýchání bychom nežili.

Připravujeme výstavu k besedě o vodě. Měla by být o cestě vod od pramenů do moří a o hledání vody jako zdroje života a příčiny svárů a stěhování národů, o vodě, která také může ničit a hubit vše živé i neživé a také může očišťovat. Bez vody bychom nežili.

Ve výhledu je výstava na téma oheň a energie, která může být nebezpečná, ale která také pomáhá k životu. O ohni, který je zprávou o oběti, o proměně těla v popel, a zprávou o duši, která zůstává.

David Mikolášek

Nešpory v Komenského kostele

se připravují na neděli 6. listopadu 2016 v 19:30. Vystoupí BROLN (Brněnský rozhlasový orchestr lidových nástrojů) pod vedením primáše Petra Varmuži. Biblické zamyšlení Štěpán Hájek. Výtěžek ze vstupného bude věnován občanskému sdružení Naděje.

Gospel v Brně II

Na víkend 5. - 6. 11. přijede do Blahoslavova domu skupina mladých členů evangelického sboru v Bratislavě - Petržalce. Celé toto partnerské setkání chceme uskutečnit zejména s mládeží a také pro mládež. Na sobotu večer je připravován společný program po hosty a místní, v neděli ráno budeme slavit společné bohoslužby. V neděli večer od 18 h pak proběhne gospelový koncert, který připraví se svým mladým pěveckým sborem naši hosté. Všechny vás k němu zveme.

Kavárnička Brno I

2.11. Beseda s výtvarníkem Andrejem Bielakem

9.11. Vystoupení studentů konzervatoře

16.11. Promítání fotografií - Jan Franců

23.11. Vyprávění bratra Jaroslava Černého

30.11. Sestra Věra Bednářová: o pobytu Antonína Dvořáka v Americe

Brno I

Staršovstvo na své říjnové schůzi vyjádřilo spokojenost s průběhem instalační slavnosti, skautských bohoslužeb i říjnových nešpor. Dále projednalo přípravu sborové neděle (23.10.) s hostem Dušanem Coufalem a s programem o Jeronýmovi Pražském. Jednalo se také o záležitostech souvisejících s vytápěním, úklidem a dalším provozem obou kostelů a sborových prostor a o tom, že v nejbližší době bude podána žádost o stavební povolení na přestavbu fary na Pellicově ulici. Brigáda na vyklízení sklepa na Opletalově ul. bude 5. 11. 2016. Staršovstvo rovněž zvolilo zástupce do seniorátního shromáždění Jeronýmovy jednoty (Petr Zukal, Jiří Popelář) a náhradnici na konvent (Jitka Najbrtová). Staršovstvo schválilo všechny návrhy na změnu církevního zřízení, o nichž bude jednat konvent. Po předcházejících diskusích a přípravách staršovstvo hlasovalo o žádosti dvou registrovaných partnerek, aby se v Betlémském kostele konala bohoslužba s požehnáním jejich svazku; pro vyhovění této žádosti se nevyslovila potřebná dvoutřetinová většina.

Jana Hofmanová

Brno II

Ve zprávách farářů staršovstvo mimo jiné vyslechlo informaci o uspořádání práce Křesťanské služby, slyšelo návrh na bližší spolupráci sboru s brněnským střediskem Diakonie a vyjádřilo souhlas s konáním akce Šachy pro Diakonii (26. 11.). Staršovstvo se dále zabývalo přípravou listopadového konventu, provedlo volbu na uvolněné místo poslance sboru na konvent (D. Coufal), zvolilo zástupce sboru do seniorátního předsednictva Jeronýmovy jednoty a jeho náhradníka (P. Dobrovolný, B. Ryšavý), souhlasilo s navrženými změnami církevního zřízení a rozhodlo o pokračování prací na rekonstrukce farní kanceláře.

Martin Horák

Brno-Židenice

Staršovstvo zvolilo chybějící poslance a náhradníky na konvent a seniorátní shromáždění Jeronýmovy jednoty. Vyjádřilo se k navrhovaným změnám církevního zřízení. Schválilo příspěvek do seniorátního fondu pomoci ve výši 5 tis. Kč. Plánovalo sborový program o adventu: jako každý rok se chystá dětská vánoční hra a po několikáté „Dárkování“ na druhou a třetí adventní neděli. Staršovstvo se zabývalo také finanční situací sboru a výhledem do konce roku.

Radka Včelná

TÝDEN VE SBORU

Brno I

Po - Pá 9-12, St 15-17

Pondělí:

18:30 staršovstvo 14.11.

Úterý:

15:00 DD Věstonická

16:30 dětský klub Ovečky

16:30 biblická hodina pro děti

19:00 příprava NŠ

19:00 modlitební setkání

Středa:

13:00 Diakonie, Hrnčířská 9., 23.11.

15:00 kavárnička

16:00 konfirmandi

18:00 mládež

18:00 kurz Alfa

Čtvrtek:

9:30 klub otevřených dveří 3., 17.11.

18:00 biblická hodina

Pátek:

18:30 pěvecký sbor

Neděle:

10:00 nedělní škola pro děti

Brno II

Po - Pá 8:30-11:30

Pondělí:

18:30 staršovstvo 14.11.

Úterý:

17:00 b.h.Tišnov 8., 22.11.

18:00 příprava NŠ 1.11.

19:00 setkání stř. generace

Středa:

13:00 Diakonie, Hrnčířská 9., 23.11.

14:00 biblické čtení DD

Kociánka 2., 16., 30.11.

18:00 biblická hodina

19:00 mládež I.

Čtvrtek:

9:30 Křesť. služba 24.11.

9:30 Mateř.klub 10., 24.11.

14:30 odpoč. káva 3.11.

16:00 vyučování dětí, confirm. příprava

17:30 mládež II.

Sobota:

9:30 DD Kociánka 12., 26.11.

Neděle:

9:00 nedělní škola

10:00 setk. v Blah. domě

Brno - Husovice

Pondělí:

18:15 konfirmandi

18:30 pěvecký sbor 21., 28.11.

Čtvrtek:

17:15 mládež

19:00 biblická hodina

20:00 staršovstvo 10.11.

Pátek:

15:30 děti

19:00 setkání zletilých 11.11.

Neděle:

9:00 nedělní škola

18:00 Desert 13.11.

Brno - Židenice

Pondělí:

13:30 biblická hodina pro děti Blansko

14:30 Konfirmandi Blansko (obojí 7. a 21.11.)

18:30 staršovstvo (7.11.)

19:00 bibl.hod.Blansko (14. a 28.11.)

20:00 Příprava učitelů NŠ (21.11.)

Úterý:

9:30 kavárna (kromě 8.11.)

15:15 biblic. hodina pro děti

16:30 konfirmační příprava

18:00 modliteb. setkání 1.11.

19:00 Modlitby a zpěvy Taizé 8.11.

19:19 DŽES (kromě 8.11.)

Středa:

17:30 mládež

19:00 biblická hodina

Pátek

19:00 sborový večer (11.11.)

Neděle:

9:10 nedělní škola

10:00 setkání u kávy a čaje

18:30 pěv. sbor ChraPoT

Brno I	Brno II	Brno - Husovice	Brno - Židenice
6.11. 24. neděle po sv. Trojici BK Jiří Gruber ČK Jiří Gruber Rch Jiří Gruber ČK 19:30 Štěpán Hájek <i>nešpory</i>	BD Ján Kolesár Tiš Saša Jacobea	Hu Štěpán Hájek, <i>rodinné bohoslužby</i> ČK19:30 Štěpán Hájek, <i>nešpory</i>	Žd Matouš Pleva, VP Bl Mária Uhlíková (CB)
13.11. předposl. neděle cír. roku BK Jana Hofmanová ČK Jana Hofmanová	BD Saša Jacobea Tiš Saša Jacobea	Hu Štěpán Hájek	Žd Radka Včelná
20.11. poslední neděle cír. roku BK Jiří Gruber ČK Jiří Gruber Rch Jiří Gruber	BD Martin Horák Tiš Martin Horák	Hu Štěpán Hájek	Žd Radka Včelná Bl Radka Včelná
27.11. 1. neděle adventní BK Jana Hofmanová ČK Jana Hofmanová	BD Saša Jacobea, VP Tiš Martin Horák, VP	Hu Štěpán Hájek, VP	Žd Radka Včelná, VP Bl Radka Včelná, VP
4.12. 2. neděle adventní BK Jiří Gruber ČK Jiří Gruber Rch Jiří Gruber	BD Martin Horák Tiš Saša Jacobea	Hu Štěpán Hájek, <i>rodinné bohoslužby</i>	Žd Radka Včelná Bl Radka Včelná
BK: Betlémský kostel v 8:30 ČK: Červený kostel v 10:00 Rch: Rychmanov v 14:15	BD: Blahoslavův dům v 9:00 Tiš: Tišnov v 10:30	Hu: Netušilova 26 v 9:00 Ma: Maloměřice, Borky 7 DDS v 10:30	Žd: Židenice v 9:00 Bl: Blansko v 14:00